

«Una història d'amor contada amb humor»

El XVI Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre, *Bernat, un científic enamorat*, és l'última novel·la de Pep Castellano, una història narrada en primera persona que aconsegueix, gràcies a l'humor, atrapar el lector en aquesta boja aventura.

BERNAT, UN CIENTÍFIC ENAMORAT

PEP CASTELLANO

IL·LUSTRACIONS DE JORGE DEL CORRAL

XVI PREMI DE NARRATIVA INFANTIL VICENT SILVESTRE

COL·LECCIÓ «EL MICALET GALÀCTIC», 152

119 PÀGINES / 978-84-9824-648-3 / 8,50 EUROS

EDICIONS BROMERA, ALZIRA, 2010

«Una història d'amor contada amb humor». Així defineix l'escriptor d'Albocàsser Pep Castellano la seua novel·la *Bernat, un científic enamorat* al seu bloc «A l'ombra del prat». I és que, de vegades, tal com reconeix Castellano, som els lectors els qui filem més prim i intentem buscar, com diria també l'autor, cinc potes al gat. Així, continua Castellano, el llibre és «una història senzilla, actual i divertida, sense pretensions». Tanmateix, tot i que la novel·la no intenta reflexionar sobre possibles estratègies per millorar les relacions socials ni pretén ser una crítica a la superficialitat del món de la publicitat, sí que cal aprofundir-hi una mica més i veure de definir quina és la clau de l'èxit de Castellano més enllà de la història concreta que conta.

L'autor, a més d'escriptor, és mestre d'animadors juvenils, i ha estat vinculat a algunes associacions socioculturals i folklòriques. Possiblement per

això les narracions de Castellano incideixen en aquella necessitat de fer perviure les nostres arrels lingüístiques a través d'unes històries que són molt properes al lector.

Bernat Arrufa, el protagonista de la novel·la, és un científic una mica extravagant que està boig d'amor per una antiga núvia, Maria. Marta Pujol, una xiqueta encisada pel futbol i per Marc, davanter del seu equip, és la seua filla, i sempre diu de sa mare que «està com una col». Així, experiments científics, històries d'amor i bogeries s'entremesclen en aquesta divertida història.

«Atifells, babarota, embadocat, delerosa, passa tirada, fallar com una escopeta vella, garjola...», són algunes de les expressions que fa servir Castellano i que il·lustren un vocabulari molt ric i suggerent que l'autor posa al servei de divertides invencions. La PPT (Poció de la Publicitat Total), el TRAFEC (Transport Ràpid per a l'Aigua de la Font Ecològic i Canyer) o la PAU (Poció de l'Amor Universal) són alguns dels invents estrafolaris de Bernat Arrufat, uns invents que no costa de relacionar amb la peça teatral de Josep Maria Benet i Jornet on parodiava l'invencible *Superman*. Ens referim a *Supertot* i les seues peculiars armes com l'anell «electro-atòmic-energètic» o la «llanterna-radartelevísiva».

La narració en primera persona d'aquesta història recau en les mans dels seus principals protagonistes, Bernat Arrufat i Marta Pujol. Ambdós intercanvien punts de vista i llenguatge segons el capítol que narra cadascun d'ells amb una tècnica narrativa a partir de la primera persona que Castellano ja ha utilitzat amb èxit en altres novel·les. Recordem per exemple *El Causant*, obra publicada per Perifèric Edicions. Com en aquella història, ací l'ús de diversos narradors en primera persona funciona molt bé per captar l'interès del lector i oferir-li punts de vista complementaris de personatges que d'aquesta manera se li fan ben propers.

□ Andrea R. Lluch
Lletres Valencianes, nº 28

